

Femte søndag efter trinitatis. 8.juli 2012. Domkirken og Gråbrødre: 4 Giv mig Gud, (396 Min mund), 332 På Jerusalem det ny, 582 At tro er at komme, (754 Gud ske tak), 775 Der står et slot. Altergang: 147 Der sad en fisker

I har sikkert bemærket det, men der optræder en del sten og klipper i dagens tekster – i epistlen jeg læste fra altret og teksten fra Mattæusevangeliet jeg læste før. Sten og klipper. Klipper og sten. Klipper og sten kan brække dine ben. Klipper og sten er hårdt materiale. De er – i hvert fald for stenedes vedkommende - ubehagelige at få smidt efter sig, knalde skinnebenet ind i eller få i skoene. Klipper og

sten kan man falde ned fra, slå sig på og snuble over.

Men klipper og sten er også rigtig godt og solidt byggemateriale. Bare spørg Praktiske Gris.

Klipper og sten er noget, der brugt på den rigtige måde, ligger fast. Borge og kirker ligger der jo uantastet rundt omkring i vores landskaber århundrede efter århundrede. De lader sig ikke rokke. Huset vi sidder i er et vidunder af sten og soliditet. Det har stået generation efter generation. Og det vil det antageligt blive ved med.

Peter betyder klippe, og det var jo netop den klippe, Jesus ville bygge sin kirke på, hører vi i dagens tekst. Fordi kirken skal stå fast. Den skal være, hvor den er, og hvor mennesker er. Den skal ikke bare bortvejres for den første og bedste forandringens vind. Den er en klippe, ikke en vejrhane. Kirken og dens budskab er noget, vi bygger på. Og den vise, bygger på sten- eller klippegrund og ikke sandgrund. Det ved vi også fra evangeliet.

Og jeg tror, at vi alle, på forskellige måder, har det godt med det, der på den måde står fast og bliver. Om det så er kirken eller traditionen eller

de gamle dyder. Fordi vi synes så meget andet forandrer sig, alt for meget og meget tit til det værre. Nogle af os kan ligefrem blive sådan en slags fuldtidspessimister og se forandring og forfald overalt omkring os: døddrukne teenagepiger i gaderne, hjernetomt hærværk, dannelse i frit fald, en politisk skandalekultur, tom underholdning i en lind strøm.

Og så gør det godt at sætte hånden mod den gamle kølige mur – f.eks. her i det gamle kirkehus – eller, for den sags skyld, lade den hvile på den gamle bibelbog og langt ind i

benene fornemme, at her er noget, der står fast, og som ikke lader sig flytte.

Men når trangen til sten og klipper så kommer over os, er det fornuftigt at tænke på, hvad de også kan bruges til; altså få i nakken, falde ned fra, slå sig på og snuble over. Taleban i Afghanistan – for nu at nævne et eksempel – bygger jo også på en trang til noget, der står fast. Og rabiate religiøse mennesker i det hele taget forenes i hadet til forandring og forfald. Derfor elsker de klipper og sten, og de elsker gamle bøger. Klipperne smider de folk ned fra, stenene

indgår i malabariske henrettelsesmetoder og bøgerne bruges til at dømme andre ude.

Så når du savner noget, der ligger eller står fast – og det sker jo som sagt - så husk, at din tro ikke bygger på en bygning af sten, en hellig klippe eller en død bog, men på ham, der gik bort imellem de fromme mænd, da ville styrte ham ned fra en høj klippe, efter at han havde læst og udlagt deres gamle skriftrulle på en uærbødig måde. Vores tro bygger på ham, som selv gravens sten – og det er vel den mægtigste sten af alle – ikke kunne holde på. Han blev en anstødssten – en levende provokation – for dem

der tror på sten og smider med sten, og som tror at Guds vilje og væsen for altid er fastlagt af en gammel bog, som verden og virkeligheden må indrette sig efter.

Skal noget være dit fundament, må det være ham.

Men han er altså ikke et fundament, der ligger stille og solidt og urokkeligt hen. Han er den *levende Guds søn.*,

Og det var lige, hvad Peter erfarede på den hårde måde, som vi også hører det i dagens tekst. For ikke så snart havde Jesus kaldt ham for den klippe, han ville bygge sin kirke på, før han – Peter - fik, hvad man i mangel af bedre, kan

kalde en generalskideballe. Eller der er for mildt et udtryk. ”Vig bag mig, Satan”, sagde han. Og det gjorde han fordi Peter ville blande sig i, hvad han, Guds søn, skulle og ikke skulle.

Peter ville, at Jesus skulle holde sig til den slagne vej, som alle gode troende folk mente, han skulle gå. At Jesus skulle gå gennem lidelse og død var – og det kan man for så vidt godt forstå – en vederstyggelig tanke for Peter. Ham, man mener, står for noget fast og urokkeligt, kan da ikke frivilligt lade sig sådan noget byde. Det er nærmest selvmodsigende. Det modsatte af alt, hvad der skal stå fast.

Men det var den vej Gud ville gå i sin søn for at gøre det klart for verden, at han også er, hvor vi lider og dør i ensomhed, at han følger os mennesker på vores livs veje. Det er dér han er, på vejen, i livet, hvor det leves, i den uforudsigelige tilværelse – og ikke i en mur, et hus, en klippe, en bog, nogle bogstaver, en tradition, nogle værdier, hvad ved jeg. Alt det med dens slags urokkelige fundament er dybest set, hvad vi forandringsangste, fuldtidspessimistiske, tilbageskuende fundamentsøgende mennesker vil. Ikke

nødvendigvis hvad Gud vil. De er død og stilstand overfor hans liv og uforudsigelighed.

Men vi skal i det hele taget være morderligt meget forsigtige med, at være stensikre på, hvad der er Guds vilje, og hvad der ikke er det. Det kan jo tænkes at den minder rigtig meget om, hvad vi *selv* vil og ikke vil. Stenen, hovedhjørnestenen, vi tror ligger så dejligt fast, kan på den måde meget hurtigt blive en snublesten, vi falder over og slår os på.

Men Peter, bliver jo også fremhævet af Jesus umiddelbart før han får sådan en over nakken.

Og det han bliver fremhævet og kaldt ”salig” for,

er netop det modsatte af, at ville have Gud til at mene det samme som sig selv og på den måde gøre ham til garant for den gode orden.

Og det Peter gør, og som vi skal gøre, når det gælder forholdet til Gud, det er, at han bekender.

Han siger, hvem han *tror*, Jesus er, og ikke at han *ved*, hvem Jesus er. For når du bekender, at du tror – som du gør det med trosbekendelsen - så indrømmer du også, at du kun aner en ganske lillebitte flig af alt det her. Men du stoler på, at det er sandt.

Når du bekender – som vi jo gør det med trosbekendelsen i hver eneste gudstjeneste - så

kommer du til Gud, eller vender dig til ham, med den ydmyghed og tvivl og – ja selvfor nægtelse - som tro handler om. Tro handler nemlig ikke om, at stå rank og fast på et urokkeligt fundament og sine egne urokkelige meninger om dette og hint. Nej, tro handler om at lade sig bære og føre, derhen hvor Gud vil.

”At tro er at komme / til det, der er større, / end vi kan forstå”.

Du er Kristus, den *levende* Guds søn”, bekender Peter. Den *levende* Guds søn. Og dermed siger han også: Du går Guds uforudsigelige veje. Og

der må jeg ydmygt følge efter. Hvad Peter jo også gjorde.

Og Guds veje er uforudsigelige, fordi han bevæger sig af kærlighed til mennesket, og kærlighed lader sig aldrig forudsige. Den går sine egne veje. Den er altid i bevægelse. Den vil forandre og bringe nyt og uventet godt for dagen.

Og så kan du i øvrigt trøste dig ved, at når Jesus kunne bruge Peter, der faldt i med begge ben, så kan han også bruge dig, du lunkne og tvivlende, og hovmodige og konsekvent misforstående menneske. Gud bygger ikke på paver, urokkelige klipper, bøger og sten. Han bygger på

mennesker, levende sten, som det hedder. Han tager dem, han tager os til sig i al vores omskiftelighed og ubestandighed kalder på os og fører os fra mørket til sit underfulde lys.

Og her skal vi ikke stå fast, men følge. Vi kan kun følge. Og lade os bevæge.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen.

Vor himmelske far, du, som hver dag skænker os livet, vi takker dig for din nåde og kærlighed.

Vi beder dig for vore kære, for alle, som vi er forbundet med, og som vi holder af.

Hold os i bevægelse. Gå med os, hvor vejene er svære. Hold ved os, når vi vakler. Og lad os se nye begyndelser, når vi synes, at alt er afslutning.

Vi beder for alle med viden og myndighed, for kongehus og alle øvrigheder, lær dem og os at forvalte det ansvar, som vi hver især er blevet givet.

Giv os styrke og vilje til at hjælpe og værne om hinanden. Giv os øjne at se vores næste med og vilje til at lindre vor næstes nød..

Vi beder for alle, der sørger og savner, for de ulykkelige, for dem, der er faret vild. Vær med dem, der sidder i mørkets og dødens skygge. Vis os dit milde ansigt, når mørket lukker sig om os.

(Vær med vores soldater derude. Giv dem frimodighed til at rygte deres tunge ansvar og lad dem ikke gå under i, eller miste sig selv til, krigens ondskab.)

Hold os fast i den pagt, som du ved dåben satte Amen

os i. Styrk os gennem nadveren. Bevar os i troen
på, at vi ved din søn, Jesus Kristus, er dine
elskede børn, indbudte til din store fest.

Giv os alle nåde, fred og velsignelse og efter et
liv under dit ord den evige salighed.

Amen.

Tillysninger

Lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde, og Guds kærlighed
og Helligåndens fællesskab være med os alle!